

Sygn. akt II CSK 250/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Zakładu Opiekuńczo-Leczniczego i Rehabilitacji Medycznej Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia Oddziałowi Wojewódzkiemu w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany Narodowy Fundusz Zdrowia - [...] Oddział Wojewódzki NFZ w [...] wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 października 2018 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 sierpnia 2018 r. którym ustalono nieistnienie zobowiązania do zapłaty przez powoda - Zakład Opiekuńczo-Leczniczy i Rehabilitacji Medycznej Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P. na rzecz pozwanego kwoty 1 541 904,87 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy wewnętrzna sprzeczność uzasadnienia stanowiska Sądów pierwszej i drugiej instancji wynikająca m.in. z błędnego ustalenia treści umowy o udzielenie świadczeń zdrowotnych. Skarżący zarzucił, że sądy obu instancji nie odróżniły dostatecznie zagadnienia naruszenia przez powoda wymogów formalnych przy realizacji umowy od materialnego uprawnienia pacjentów do uzyskania świadczenia zdrowotnego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika,

że w okresie istotnym dla sprawy pozwany przyjmował inne zasady dotyczące żywienia dojelitowego niż zarządzeniu z 2011 r. Z przedstawionej dokumentacji medycznej wynika, że powód prawidłowo prowadził ocenę stanu odżywienia leczonych pacjentów oraz systematycznie ich odżywiał. Braki dokumentacyjne, których wystąpienie zarzuca pozwany nie dają asumptu do przyjęcia, że nie doszło do udzielenia spornych świadczeń medycznych. Postulowany przez pozwanego wymóg stosowania przy żywieniu pozajelitowym jedynie diety przemysłowej nie został uregulowany w umowie obowiązującej pomiędzy stronami. Tok rozumowania przedstawiony przez Sąd odwoławczy jest zatem spójny, logiczny i pozbawiony wewnętrznych sprzeczności. Część argumentów pozwanego stanowi przedstawienie własnego stanowiska co do stanu faktycznego sprawy, w związku z czym należy wskazać, że Sąd Najwyższy nie jest upoważniony do powtórnego badania prawidłowości ustaleń stanu faktycznego sprawy na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

as]

jw